C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1r/p-250/2026 Judecătoria *****, sediul Central
1-26057883-03-16r-07102026 Judecător: Ion Rusu

D E C I Z I E
În Numele Legii

13 octombrie 2026 *****

Colegiul Penal al Curții de Apel Nord

Având în componența sa:
Președinte de ședință, judecător Ion Talpa
Judecătorii Cristina Prisacari și Ecaterina Arseni
Grefier Iana Frasina
Cu participarea:
Procurorului Oleg Rusu
Avocatului Marcela Gîrbu
Inculpatului Ion Grosu

judecând, în ședință de judecată publică, în ordine de recurs, recursul avocatului Rostislav Covdii în interesele inculpatului Ion Grosu declarat împotriva ***încheierii Judecătoriei *****, sediul Central din 22 septembrie 2026*** privind prelungirea măsurii preventive sub formă de arest preventiv pe un termen de 30 (treizeci) de zile în privința inculpatului:

Grosu Ion, născut la *****, c/p *****, originar din s. Chetrosu, raionul *****, domiciliat în or. *****, str. Independenței 47, ap. 17,

învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3), art. 188 alin. (2) lit. e) și art. 187 alin. (1) Cod penal,

După expunerea esenței cauzei de către judecătorul-raportor, ținând cont de argumentele recursului, materialele prezentate instanței, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă:

Pe rolul Judecătoriei *****, sediul Central se află cauza penală de învinuire a lui Grosu Ion învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 287 alin. (3), art. 188 alin. (2) lit. e) și art. 187 alin. (1) Cod penal.

Potrivit actului de sesizare a instanței, inculpatul Grosu Ion se învinuiește în aceia că, la 24.04.2026, în jurul orelor 17.30 min., fiind sub influența băuturilor alcoolice, aflându-se pe teritoriul Gării Feroviare din or. *****, adică în loc public, acţionând intenţionat și din intenţii huliganice, manifestând o vădită lipsă de respect față de societate, încălcând demonstrativ regulile sociale şi morale de conviețuire, care asigură securitatea publică și personală a cetățenilor, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor și admițând în mod conștient survenirea acestora, a inițiat un conflict cu numiții Yankovschyi Oleksandr a.n.***** și Vrabii Aurel a.n.*****, pe motiv că aceștea și-au manifestat dezacordul de a discuta cu acesta pe anumite teme/chestiuni legate de viața personală și a conflictului armat din Ucraina, după care fapt Grosu Ion momentan le-a aplicat câte o lovitură cu mânerul cuțitului în regiunea feții, provocându-le vătămări corporale.

Conform raportului de expertiză judiciară nr.202618D0148 din 29.04.2026 la examinarea medico-legală a numitului Yankovschyi Oleksandr a.n. *****, s-au depistat leziuni corporale în formă: echimoze împrejurul ochiului stâng și coapsei drepte în treimea medie, care s-au produs prin acțiunea traumatică a unui obiect dur, contondent și prin lovire de el, în timpul și circumstanțele indicate, condiționează o dereglare de sănătate mai puțin de /6 zile/, și conform acestui criteriu se califică ca vătămare neînsemnată, a integrității corporale sau a sănătății.

Acțiunile lui Grosu Ion în cadrul urmăririi penale au fost calificate ca huliganism agravat, cu semnele de calificare: acţiuni intenţionate care încalcă ordinea publică, însoţite de ameninţarea cu aplicarea unei asemenea violenţe asupra persoanelor care prin conţinutul lor, se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite cu încercarea aplicării altor obiecte pentru vătămarea integrităţii corporale sau sănătăţii, infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (3) din Codul penal.

Tot el, continuându-și acțiunile criminale, la 24.04.2026, aproximativ la ora 17.35, acționând cu intenție directă cu scopul de a comite un atac săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, în timp ce se afla pe teritoriul Gării Feroviare din or. *****, imediat după comiterea acțiunilor huliganice față de numiții Yankovschyi Oleksandr a.n.***** și Vrabii Aurel a.n.*****, spontan s-a apropiat la unul din aceste persoane și anume față de cet.Vrabii Aurel a.n.*****, lovindu-l cu mânerul cuțitului în regiunea feții. În timp ce Vrabii Aurel a opus rezistență față de numitul Grosu Ion, ultimul fără a-i comunica ceva i-a zmuls de la gât un lanț din metal nedeterminat, fugind cu cel sustras într-o direcție necunoscută.

Acțiunile lui Grosu Ion în cadrul urmării penale au fost calificate ca tîlhărie, cu semnele de calificare, atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii

bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața și sănătatea persoanei agresate, tâlhărie săvârșită cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, infracțiune prevăzută de art. 188 alin. (2) lit. e) din Codul penal.

Tot el, continuându-şi acţiunile criminale, a săvârşit infracţiunea de jaf, manifestat prin sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, adică fapta prejudiciabilă prevăzută de legea penală, în următoarele circumstanțe:

La 28.04.2026 în jurul orelor 14.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, după un plan bine chibzuit, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând urmările lor şi dorind în mod conștient survenirea consecințelor, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului său, timp ce se afla în salonul automobilului de model „Nissan Almera” cu numere de îmatriculare FEE 383 care-i aparţinea cet. Arapu Adrian şi care era parcat pe str. Cuzima Cecal 21 din or. *****, fără a-i explica ceva, i-a sustras în mod deschis de la cet. Ixari Victor (*care tot se afla în salonul automobilului sus menţionat*) telefonul mobil de model „Samsung A07” de culoare negru, la prețul total de 2400 lei, cauzând părţii vătămate daune materiale în proporţii considerabile şi cu cel sustras de la faţa locului s-a eschivat.

Acțiunile lui Grosu Ion în cadrul urmăririi penale au fost calificate ca jaf, cu semnele de calificare, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, infracțiune prevăzută de art. 187 alin. (1) din Codul penal.

La 17 septembrie 2026, procurorul în cadrul Procuraturii *****, oficiul Principal, Eduard Fiștic a înaintat instanței de fond un demers cu privire la prelungirea măsurii preventive ”*arestarea preventivă*” în privinţa inculpatului Ion Grosu, pe un termen de 30 de zile, fiind de altfel încuviințat de către procurorul-șef interimar al Procuraturii *****, Sergiu Marcauțan.

În susținerea necesității prelungirii măsurii preventive, procurorul a invocat existența riscurilor prevăzute de lege care justifică necesitatea arestului preventiv în privința inculpatului Grosu Ion.

Sub aspectul riscului eschivării de la examinarea cauzei, procurorul a arătat că acesta rezultă din conduita anterioară și situația juridică a inculpatului, relevând că pe rolul Judecătoriei *****, sediul Central, se află spre examinare o altă cauză penală în care Grosu Ion este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal. Totodată, s-a indicat că anterior acesta a fost condamnat în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, antecedentul penal nefid nestins.

De asemenea, procurorul a menționat că inculpatul nu este încadrat în câmpul muncii, nu deține bunuri sau averi considerabile pe teritoriul Republicii Moldova, circumstanțe care, în opinia acuzării, relevă existența unor legături sociale și economice reduse cu statul și sporesc riscul eschivării de la organul de urmărire penală sau de la examinarea cauzei.

Referitor la riscul împiedicării bunei desfășurări a judecării cauzei, procurorul a susținut că, aflându-se în libertate, inculpatul ar putea exercita presiuni asupra părții vătămate și a martorilor ori ar putea influența declarațiile acestora, afectând astfel administrarea probelor și stabilirea adevărului în cauză.

În ceea ce privește riscul săvârșirii altor infracțiuni, procurorul a considerat că acesta este justificat prin existența unor temeiuri suficiente și rezonabile de a presupune că inculpatul poate recidiva, având în vedere conduita sa anterioară și circumstanțele personale.

La evaluarea personalității inculpatului, procurorul a subliniat că Grosu Ion nu este angajat în câmpul muncii, iar potrivit datelor privind antecedentele penale, anterior a fost tras la răspundere penală, antecedentul penal fiind nestins. Totodată, existența unei alte cauze penale pendinte pe rolul Judecătoriei *****, sediul Central, pentru o infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, ar demonstra, în opinia acuzării, lipsa unei schimbări de conduită și faptul că inculpatul nu și-ar fi făcut concluziile necesare din condamnările anterioare.

În aceste circumstanțe, procurorul a apreciat că aflarea inculpatului în stare de libertate creează un risc real de continuare a activității infracționale, iar aplicarea măsurii preventive sub forma arestului preventiv reprezintă unica modalitate aptă să asigure buna desfășurare a urmăririi penale, să prevină influențarea participanților la proces și să protejeze ordinea publică de eventuale conduite infracționale ulterioare ale inculpatului.

Prin încheierea Judecătoriei *****, sediul Central din 22 septembrie 2026 s-a admis integral demersul procurorului în Procuratura *****, oficiul Principal, Eduard Fiștic.

S-a prelungit în privința lui Grosu Ion, termenul măsurii preventive - arestarea preventivă pe un termen de 30 (treizeci) de zile, până la data de 25 octombrie 2026 ora 14:19.

Manifestându-și dezacordul cu încheierea și mandatul judiciar din 22 septembrie 2026, avocatul Covdii Rostislav în interesele inculpatului Grosu Ion le-a atacat cu recurs în termenul și modul prevăzut de art. 311 Cod de procedură penală, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii cu rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi soluții privind aplicarea unei alte măsuri preventive non privative de libertate.

În motivarea recursului s-a invocat faptul că, încheierea Judecătoriei ***** din 22 septembrie 2026 este neîntemeiată, întrucât riscurile invocate de procuror nu sunt probate prin date concrete. Inculpatul Grosu Ion are domiciliu stabil în Republica Moldova, legături familiale și sociale, precum și o caracterizare pozitivă, ceea ce exclude un risc real de eschivare.

Totodată, principalele acțiuni de urmărire penală au fost efectuate, iar riscul influențării martorilor sau distrugerii probelor nu este demonstrat. Simpla gravitate a acuzației nu poate constitui temei suficient pentru menținerea arestului preventiv.

În ședința de judecată avocatul participant Marcela Gîrbu în interesele inculpatului Grosu Ion a pledat pentru admiterea cerințelor formulate în cererea de recurs cu motivele invocate, casarea încheierii și a mandatului judiciar, cu aplicarea în privința inculpatului a unei măsuri preventive arest la domiciliu luând în considerație faptul că acesta are loc permanent de trai.

În fața instanței de recurs inculpatul Grosu Ion a susținut poziția apărătorului și a solicitat admiterea recursului din motivele invocate.

În ședința de judecată procurorul Oleg Rusu a pledat pentru respingerea recursului ca fiind nefondat, cu menținerea fără modificări a soluției instanței de fond.

Verificând temeinicia cerințelor formulate de recurent în raport cu materialele puse la dispoziția instanței pentru soluționarea cauzei, ascultând discursurile participanților procesului penal, Colegiul în temeiul de drept prevăzut la art. 312 alin. (5) pct. 2) Cod de procedură penală va dispune respingerea recursului ca fiind nefondat, păstrând fără modificări încheierea și mandatul judiciar.

În motivarea soluției Colegiul reține aplicarea corectă cazului din speță a normelor naționale ce reglementează dreptul persoanei la libertate și condițiile de restrângere a acestui drept, precum și dispozițiilor legislației internaționale cu privire la modul, condițiile și temeiul aplicării sau prelungirii arestului preventiv, care la art. 5 alin. (1) lit. c) CEDO stipulează că, *nimeni nu poate fi lipsit de libertate, cu excepția dacă a fost arestat sau reținut în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârşit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârşească o infracțiune sau să fugă după săvârşirea acesteia*.

Dispozițiile legislației naționale stipulează la alin. (1) și (2) art. 175 Cod de procedură penală că, *măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, inculpatul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive. Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, inculpatul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.*

În conformitate cu prevederile art. 176 alin. (1) Cod de procedură penală, *măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea*

organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, inculpatul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârşească alte infracţiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței, alin.(2) al acestei norme stipulând că, arestarea preventivă şi măsurile alternative de arestare se aplică numai persoanei care este învinuită, inculpată de săvârşirea unei infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa cu închisoare pe un termen mai mare de trei ani şi doar în condiţiile prevăzute de prezentul cod.

Potrivit art. 185 alin. (1) Cod de procedură penală, *arestarea preventivă constă în deținerea inculpatului, inculpatului în stare de arest în locurile şi în condiţiile prevăzute de lege. Arestarea preventivă constituie o măsură excepţională şi se dispune doar atunci când se demonstrează că alte măsuri nu sunt suficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestării.*

De rând cu aceasta dispozițiile art.186 alin. (2) Cod de procedură penală stipulează că, *perioada de ținere în arest a inculpatului, inculpatului nu poate depăşi un termen rezonabil, stabilit în funcție de complexitatea investigațiilor necesare pentru descoperirea adevărului şi ținând cont de obligația de celeritate în soluționarea cauzei penale în care inculpatul sau inculpatul este ținut în stare de arest, la alin.(4) fiind stipulat că, termenul arestului poate fi prelungit doar atunci când alte măsuri preventive neprivative de libertate nu sunt suficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestului preventiv şi-au păstrat actualitatea condiţiile şi criteriile stipulate la art.175, 176 şi 185*.

În același timp, art. 186 alin. (5) Cod de procedură penală stipulează că, *fiecare perioadă cu care se prelungeşte arestul preventiv se stabileşte cu respectarea condiţiilor prevăzute la alin.(2), dar nu poate depăşi termenul de 30 de zile.*

Astfel, raportând aspectele de fapt a cauzei la normele dreptului procesual-penal ce reglementează procedura aplicării/prelungirii măsurii preventive Colegiul penal consideră că, instanța de fond corect a concluzionat necesitatea menținerii inculpatului Grosu Ion în continuare în stare de arest, acesta fiind pus sub învinuire pentru comiterea unui concurs de infracțiunii mai puțin gravă și grave, pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de închisoare de până la10 ani.

În ceea ce privește criticile formulate de recurent referitoare la pretinsa lipsă a temeiurilor suficiente pentru menținerea măsurii preventive sub forma arestului preventiv, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate și lipsite de suport factual și juridic.

Potrivit art. 175, art. 176, art. 185 și art. 186 Cod de procedură penală, arestarea preventivă poate fi aplicată și menținută doar în situația în care există temeiuri rezonabile, susținute prin date concrete ale cauzei, care permit concluzia că inculpatul ar putea să se ascundă de instanța de judecată, să împiedice stabilirea adevărului, să exercite influențe asupra participanților la proces ori să săvârșească alte infracțiuni, iar măsurile preventive mai puțin intruzive nu sunt suficiente pentru înlăturarea acestor riscuri.

Colegiul constată că instanța de fond a analizat în mod exhaustiv și sub toate aspectele relevante circumstanțele cauzei, stabilind în mod motivat existența riscurilor procesuale prevăzute de legislație. Aceste constatări își mențin valabilitatea și la momentul examinării prezentului recurs.

În ceea ce privește existența bănuielii rezonabile referitoare la implicarea inculpatului în comiterea faptelor imputate, Colegiul reține că această condiție nu este contestată în mod efectiv de către partea apărării.

Potrivit materialelor cauzei, Grosu Ion a fost deferit justiției pentru săvârșirea unui concurs de infracțiuni prevăzute de art. 287 alin. (3), art. 188 alin. (2) lit. e) și art. 187 alin. (1) Cod penal, fiind acuzat de comiterea infracțiunilor de huliganism agravat, tâlhărie și jaf. Prin natura și gradul lor de pericol social, aceste fapte aduc atingere unor valori sociale importante, precum integritatea fizică a persoanei, patrimoniul și ordinea publică.

Din conținutul actului de învinuire rezultă că inculpatul este acuzat de faptul că, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică într-un loc public, ar fi provocat un conflict cu două persoane, aplicându-le lovituri cu mânerul unui cuțit, în urma cărora acestora le-au fost cauzate leziuni corporale. Ulterior, în cadrul aceleiași succesiuni de acțiuni, acesta ar fi sustras prin aplicarea violenței un lanț de la gâtul uneia dintre victime. La un interval de doar câteva zile de la aceste incidente, inculpatul este învinuit și de comiterea unei alte fapte de natură patrimonială, manifestată prin sustragerea deschisă a unui telefon mobil de la o altă persoană.

Prin urmare, la etapa procesuală actuală, bănuiala rezonabilă cu privire la implicarea inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate este întemeiată pe probele administrate în cauză și nu există temeiuri pentru a pune la îndoială existența acesteia.

Cu referire la riscul eschivării de la examinarea cauzei, Colegiul consideră că acesta este unul efectiv și actual. Este adevărat că gravitatea acuzațiilor, privită în mod izolat, nu poate reprezenta un temei suficient pentru privarea unei persoane de libertate. Totuși, gravitatea faptelor imputate constituie un factor relevant, care trebuie examinat împreună cu totalitatea circumstanțelor concrete ale cauzei. În speță, inculpatul este judecat pentru un concurs de infracțiuni, iar cea mai gravă dintre acestea este sancționată de lege cu o pedeapsă privativă de libertate pentru un termen considerabil. Această circumstanță creează în mod obiectiv un interes

mai mare pentru inculpat de a evita eventualele consecințe juridice care ar putea rezulta în urma unei condamnări.

În același timp, din materialele dosarului rezultă că inculpatul nu este angajat în câmpul muncii și nu desfășoară o activitate profesională stabilă. De asemenea, nu au fost identificate alte elemente suficiente care să demonstreze existența unor legături sociale și economice puternice, de natură să asigure respectarea obligațiilor procesuale. La aprecierea acestui risc prezintă importanță și antecedentele penale ale inculpatului, precum și existența unei alte cauze penale aflate pe rolul instanței, circumstanțe care indică o conduită caracterizată prin nerespectarea normelor legale și sporesc probabilitatea sustragerii de la judecată.

Colegiul nu poate accepta susținerea apărării potrivit căreia existența unui domiciliu stabil și a unor rude apropiate ar fi, prin ea însăși, suficientă pentru excluderea riscului de eschivare. Astfel de circumstanțe trebuie evaluate în coroborare cu toate celelalte date relevante ale cauzei și nu pot fi considerate elemente cu caracter absolut. În condițiile concrete ale prezentei cauze, acestea nu sunt suficiente pentru a înlătura sau neutraliza riscul constatat.

Totodată, Colegiul reține că se menține riscul ca inculpatul să influențeze participanții la proces și să împiedice stabilirea adevărului. Cauza penală se află încă în etapa examinării judiciare, în cadrul căreia continuă administrarea și verificarea probelor, iar declarațiile părților vătămate și ale martorilor constituie mijloace de probă importante pentru soluționarea cauzei.

În asemenea condiții, aflarea inculpatului în libertate ar putea crea posibilitatea ca acesta să contacteze persoanele deja audiate sau persoanele care urmează să fie audiate, existând astfel riscul exercitării unor presiuni asupra acestora, fie în mod direct, fie indirect. Pentru constatarea unui asemenea risc nu este obligatoriu să existe dovezi privind tentative efective, deja realizate, de influențare a participanților la proces. Este suficientă existența unei posibilități reale și rezonabile de afectare a procesului de administrare a probelor, posibilitate care rezultă din circumstanțele concrete ale cauzei și din natura relațiilor dintre inculpat și ceilalți participanți la proces.

Un alt element important este riscul comiterii unor noi infracțiuni. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a stabilit că existența unui asemenea risc poate fi apreciată prin prisma antecedentelor penale ale persoanei, a conduitei sale anterioare, a frecvenței faptelor imputate și a circumstanțelor în care acestea au fost comise. În prezenta cauză, inculpatul a fost anterior condamnat penal, iar antecedentul penal respectiv nu este stins. Totodată, conform informațiilor existente în dosar, pe rolul instanței se află o altă cauză penală în care acesta este învinuit de săvârșirea unei fapte similare de huliganism agravat.

Mai mult, faptele care îi sunt imputate în prezenta cauză indică o succesiune într-un interval foarte scurt de timp a unor comportamente infracționale atât

violente, cât și îndreptate împotriva patrimoniului. Această împrejurare denotă un nivel sporit de predispoziție spre conduite antisociale și relevă faptul că măsurile cu caracter represiv aplicate anterior nu au fost suficiente pentru atingerea scopului de prevenire și reeducare.

În aceste circumstanțe, Colegiul apreciază că riscul săvârșirii unor noi infracțiuni nu poate fi calificat drept unul pur ipotetic sau abstract, acesta fiind fundamentat pe date concrete și verificabile care rezultă din materialele cauzei.

În același timp, instanța de recurs consideră că măsurile preventive alternative propuse de partea apărării nu sunt apte să înlăture riscurile constatate. Nici obligația de a nu părăsi localitatea, nici garanția personală și nici alte măsuri preventive neprivative de libertate nu ar oferi suficiente garanții că inculpatul se va prezenta și nu se va eschiva de la judecată, nu va încerca să influențeze participanții la proces și nu va comite alte infracțiuni.

Colegiul evidențiază că instanța de fond a realizat o evaluare individualizată a situației inculpatului, luând în considerare atât datele referitoare la persoana acestuia, cât și circumstanțele concrete în care au fost săvârșite faptele imputate. În consecință, concluzia privind caracterul insuficient al măsurilor preventive alternative este una justificată și corespunde atât cerințelor art. 5 §1 lit. c) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și prevederilor relevante ale legislației procesual-penale naționale.

Referitor la proporționalitatea ingerinței în dreptul la libertate, Colegiul reține că prelungirea măsurii arestării preventive a fost dispusă pentru o perioadă determinată de 30 de zile, cu respectarea prevederilor art. 186 alin. (5) Cod de procedură penală. Termenul pentru care a fost dispusă măsura nu depășește limitele unui termen rezonabil și este justificat de necesitatea asigurării desfășurării corespunzătoare a procesului penal, precum și de protejarea interesului public în ceea ce privește prevenirea și combaterea fenomenului infracțional.

Prin urmare, Colegiul constată că instanța de fond a apreciat corect circumstanțele cauzei, a aplicat în mod just dispozițiile legale incidente și a concluzionat întemeiat asupra necesității menținerii inculpatului Grosu Ion în stare de arest preventiv. Argumentele invocate în recurs nu infirmă concluziile instanței de fond și nu relevă existența unor erori de fapt sau de drept care ar justifica intervenția instanței de control judiciar.

În consecință, recursul declarat de avocatul Rostislav Covdii în interesele inculpatului Grosu Ion urmează a fi respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a încheierii Judecătoriei *****, sediul Central din 22 septembrie 2026 și a mandatului de arestare emis în baza acesteia.

În baza celor expuse și în conformitate cu prevederile art. 312 alin. (5) pct. 2), art. 329 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E:

Recursul avocatului Rostislav Covdii în interesele inculpatului Ion Grosu declarat împotriva ***încheierii Judecătoriei Drochia, sediul Central din 22 septembrie 2026*** în cauza lui **Ion Grosu** se respinge ca nefondat, respectiva încheiere și mandatul de arestare păstrându-se fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președinte de ședință,
Judecător **Judecător** **Judecător**